

Sygn. akt II AKo 36/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Jerzy Leder (spr.)

Sędziowie: SA – Barbara Lubańska – Mazurkiewicz

SA – Hanna Wnękowska

Protokolant – sekr. sąd. Katarzyna Gajewska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej – Tomali

po rozpoznaniu w sprawie **L. F.**

skazanego za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i inne

sporu o właściwość między sądami równorzędnymi wszczętego postanowieniem Sądu Okręgowego w. W. z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt XI Kow 467/13/wz, w związku z postanowieniem Sądu Okręgowego w. B. z dnia 1 lutego 2013 r., sygn. akt IV Kow 219/13/wz

na podstawie art. 38 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

p o s t a n a w i a :

rozstrzygnąć spór o właściwość w ten sposób, że właściwym miejscowo do rozpoznania niniejszej sprawy uznać Sąd Okręgowy w. B..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w. B., na podstawie art. 35 § 1 k.p.k., art. 32 § 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., art. 3 § 2 k.k.w. uznał się niewłaściwym i sprawę skazanego L. F. przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W..

Sąd Okręgowy w. W. postanowieniem z dnia 18 lutego 2013 r. wszczął spór kompetencyjny i wystąpił do Sądu Apelacyjnego w. W. o rozstrzygnięcie, który z sądów okręgowych jest właściwy miejscowo do rozpoznania sprawy. W ocenie wnioskującego sądu w niniejszej sprawie zastosowanie ma art. 32 § 1 pkt 3 k.p.k., zgodnie z którym właściwym sądem penitencjarnym do rozpoznania wniosku skazanego jest sąd, w okręgu którego skazany stale zamieszkiwał lub czasowo przebywał przed opuszczeniem kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na wstępie należy wyraźnie podkreślić, iż Kodeks karny wykonawczy zawiera samodzielny, niezależny od innych ustaw, zbiór zasad, które obowiązują w postępowaniu karnym mającym za przedmiot wykonywanie orzeczeń. W oparciu o przepisy tego aktu prawnego należy więc przede wszystkim szukać odpowiedzi na wszystkie wątpliwości wyłaniające się w toku postępowania wykonawczego. Do regulacji zawartej w Kodeksie postępowania karnego można sięgać zatem tylko wówczas, gdy wątpliwości tych nie sposób rozwikłać na gruncie przepisów k.k.w, przy zastosowaniu wszystkich obowiązujących zasad wykładni i reguł logicznego rozumowania.

Mając powyższe na uwadze podkreślić wypada, że Kodeks karny wykonawczy określa nie tylko warunki i zasady stosowania tejże instytucji, lecz także kompleksowo reguluje właściwość sądu penitencjarnego w zakresie udzielania, wykonywania i odwoływania warunkowego zwolnienia. W treści art. 3 § 2 k.k.w. wprost wskazano, iż „w sprawach zastrzeżonych w niniejszym kodeksie dla sądu penitencjarnego właściwy jest ten sąd penitencjarny, w którego okręgu przebywa skazany”.

Przepisy Kodeksu karnego wykonawczego nie zawierają wprawdzie regulacji dotyczącej właściwości sądu penitencjarnego w sytuacji przebywania skazanego za granicą, jednakże tego rodzaju regulacja jest zbędna w przypadku osób skazanych na karę pozbawienia wolności, albowiem zarówno z istoty tego rodzaju kary, jak i całokształtu unormowań dotyczących jej wykonania zawartych w k.k.w. wynika, iż skazany przed odbyciem kary pozbawienia wolności (lub uznaniem jej za odbytą) nie może samowolnie opuścić kraju, a tym bardziej na stałe przebywać za granicą. W praktyce często jednak występują sytuacje, gdy skazany przed wykonaniem kary pozbawienia wolności opuszcza granice Rzeczypospolitej Polskiej i stale przebywa na terytorium innego państwa, czego najlepszym przykładem jest niniejsze postępowanie.

W zaistniałej sytuacji faktycznej właściwość miejscową sądu penitencjarnego do rozpoznania wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary wyznacza ostatnie (znane sądowi bądź wskazane przez samego skazanego) i mające legalny charakter miejsce stałego pobytu tego skazanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego to właśnie miejsce stałego pobytu skazanego powinno determinować właściwość sądu penitencjarnego w przedmiocie wniosku na dalszym etapie postępowania wykonawczego. Nie do zaakceptowania jest bowiem sytuacja, iż o właściwości Sądu decyduje de facto sam skazany przebywając czasowo w coraz to innych miejscach, bez informowania o tym fakcie Sądu – do czego obliguje go art. 75 § 1 k.p.k. Prowadziłoby to do kompletnego paraliżu postępowania wykonawczego. Sąd Penitencjarny zamiast koncentrować się na merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy prowadziłby nieustannie postępowanie w przedmiocie ustalenia aktualnego miejsca przebywania skazanego, aby w konsekwencji przekazać sprawę innemu sądowi równorzędnemu, we właściwości którego skazany aktualnie zamieszkał – w przypadku braku stosownego ustalenia przekazałby natomiast sprawę Sądowi Okręgowemu w. W. posługując się analogią do art. 32 § 3 k.p.k. Tego rodzaju interpretacji sprzeciwiają się zarówno względy pragmatyczne, cele wykonywania kary pozbawienia wolności (art. 67 k.k.w.), jak i zasady racjonalnego oraz sprawnego postępowania.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy za trafne uznać należy stanowisko Sądu Okręgowego w. W., iż **właściwość miejscową sądu penitencjarnego do rozpoznania wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary wyznacza ostatnie miejsce stałego pobytu skazanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej**. Przypomnieć należy, iż przed opuszczeniem terytorium RP skazany stale przebywał w B., a zameldowany był w miejscowości położonej w okręgu Sądu Okręgowego w. B..

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny postanowił, jak na wstępie.